

U

Escoltaven música quan va sonar el telèfon. Eren les nou en punt d'un vespre d'estiu. Havien acabat de sopar, i la Christine escoltava molt concentrada, asseguda a la butaca amb els peus amagats sota el cul; reconeixia la música, tot i que no la va poder identificar. L'havia triada l'Alex, que no l'hi havia consultat, i ara ella s'entossudia a no preguntar-li què era, perquè a ell li agradava massa saber el que ella ignorava. Ell estava estirat al sofà al costat del finestral, amb un llibre obert a les mans però sense llegir-lo; amb el llibre reposant sobre el pit, mirava enfora, al cel. El pis era un primer, i la finestra de la sala d'estar s'obria a un carrer ample, flanquejat de plàtans. Un estol de periquitos va passar volant des del parc, i la foscor mig lilosa del faig europeu de la casa del costat flamejava contra el cel turquesa, consumint l'última llum. En una branca va aparèixer la silueta d'una merla amb el bec obert; devia estar cantant, però la música enllaunada impedia sentir-la.

Trucaven al fix. El so va arrencar de la música la Christine, que es va aixecar i va mirar al seu voltant, per veure on havien deixat l'aparell l'últim cop que l'havien fet servir —probablement per allà a la vora, entre les piles

de llibres i papers—. ¿O a la cuina, amb les coses per fregar? L'Alex va ignorar els trucs, o només va revelar que n'era conscient amb una lleu tensió irritada al rostre, sempre amb aquella expressivitat líquida, estrangera, perquè tenia els ulls tan foscos i subratllats com si els portés pintats. Aquest efecte es feia més cridaner a mesura que envellia i la brillantor li marxava dels cabells, que havien estat d'un color d'or fosc, deslluït.

Era més probable que fos la mare d'ella que no pas la d'ell, o potser qui trucava era la seva filla Isobel, i la Christine hi volia parlar. Deixant estar la recerca, i sense preocupar-se per posar-se les espadnyes, va córrer escales amunt descalça, pujant els graons de dos en dos —encara podia fer-ho—, cap on era el supletori, al seu dormitori, a l'àtic. La música continuava sense ella a l'habitació que acabava de deixar, Schubert o el que fos, i mentre la Christine es deixava caure a l'espona del llit i contestava sense alè, era conscient de la dolcesa d'una cascada de notes descendents. L'habitació, que estava construïda sota els angles aguts de la teulada, conservava tota l'escalfor del dia i estava carregada d'olors denses —dels fums del trànsit, de la mare-selva del jardí de baix, de la pols de la catifa, dels llibres, del seu perfum i la crema de la cara, el lleuger tuf de cos ranci dels llençols—. Els pòsters, les fotografies i els dibuixos de les parets —alguns dels quals eren obra seva— s'havien enfonsat en les ombres, obliterats, i tot el que destacava contra la pintura blanca era la forma dels marcs. Ara podia sentir la merla, a través de la claraboia oberta.

Dolcesa.

—¿Sí?

A l'altra banda se sentien sorolls confusos, com si truquessin des d'un lloc públic com ara una estació, on costa de parlar. Algú preguntava per ella amb insistència.

—¿Que em sents?

—¿Ets tu, Lyd? —La Christine va notar que somreia relaxada, sociable encara que l'altra no la pogués veure, mentre seia al llit baix amb els genolls ben junts. Va pensar que la Lydia devia haver begut, cosa no gens insòlita en ella. Li sentia la veu pastosa, arrossegada, com si alguna cosa se li hagués desllorigat per dins—. ¿Què hi ha?

—Soc a l'hospital —va cridar la Lydia—. Ha passat una cosa.

—¿Què tens?

—És en Zachary. S'ha desmaiat, a la feina.

L'habitació es va estremir, i la quietud que hi regnava també, mentre del sostre baixaven en espiral unes quantes partícules de pols. Increïble, que li hagués pogut passar res de mal, a en Zachary. Era fort com una roca, no estava mai malalt. No, res de tan insensible com una roca: un gegant tronador i alegre, amb torrentades d'energia. La Christine va dir que trucaria a un taxi de seguida, que seria amb ella al cap de mitja hora com a màxim.

—¿A quin hospital? ¿A quines urgències haig d'anar? ¿Què li ha passat?

—És el cor.

—¿Ha tingut un atac de cor?

—En realitat no ho saben —va dir la Lydia—. Però es pensen que és el cor. Pel que sembla era al despatx, a la galeria, perfectament bé, parlant amb la Jane Ogden sobre una nova exposició, quan tot d'una s'ha desmaiada. S'ha fet un cop a la taula, i tot ha sortit disparat. Potser s'ha fet un cop al cap en picar contra l'escriptori.

—¿I ara què li estan fent? ¿L'operaran?

—¿Per què no m'escoltes, Christine? T'ho acabo de dir, és mort.

Quan baixava per anar a dir-ho a l'Alex, la Christine es va aturar davant de la porta oberta del seu estudi, on les formes de les seves obres l'esperaven fidelment en el crepuscle: ampolletes de tinta, tubs de pintura retorçats, el pot de porcellana xinesa amb els bolígrafs i els pinzells, el tros de suro amb les postals i les fotografies retallades de revistes, plomes, draps tacats, restes de plàstic fet malbé. Damunt la taula, uns fulls de paper gruixut, de color crema, esperaven la seva intervenció; arrenclades contra la paret, hi havia un munt de teles bones i, al cavallet o penjades als taulers, obres en procés. Cada matí es presentava al seu lloc de treball com qui compleix un mandat religiós, tot executant uns quants rituals que no havia explicat mai a ningú. El seu desig més fort, aquells dies, era treballar allà, a l'estudi, dreta davant del cavallet, o amb el cap i les espatlles inclinats damunt del paper, concentrada a l'escriptori, absorta en la imitació de les formes, en les seves invencions. Però ara la idea d'aquesta feina —el punt fix al qual s'encaminava— la feia posar malalta.